

DE VRIJSTEDEN
OF
DE NAAM VAN JEZUS.

Een Zondagsboekje voor de Jeugd.

DOOR

J. B. MACDUFF.

Uit het Engelsch vertaald.

UTRECHT.
H. TEN HOOVE.

DE VRIJSTEDEN

OF

DE NAAM VAN JEZUS.

EEN ZONDAGSBOEKJE VOOR DE JEUGD.

DOOR

J. B. MACDUFF,

Schrijver van „Herinneringen aan Bethanië en Gennesareth” en
„het Morgen- en Avondoffer,” enz.

UIT HET ENGELSCH VERTAALD DOOR

G^A. JASPERS.

„De Heere sprak tot Mozes, zeggende: Spreek tot de kinderen Israëls, en zeg tot hen: Wanneer gij over de Jordaan gaat naar het land Kanaän, zoo zult gij maken dat u steden te gemoet liggen, die u tot vrijsteden zullen dienen.”
Num. 33: 9—11.

TE AMSTERDAM, BIJ

H. H Ö V E K E R.

1861.

*Geen blijder galm dan 's Heilands naam
Streelde ooit des Christens oor;
Een heelingszalve — een levensdam —
De vreeze wijkt er voor.*

LIEVE JEUGDIGE LEZERS!

Dit boekje bevat een onderwerp, waarover op eenen Zondag tot een aantal hoorders van uwen leeftijd gesproken werd, en waarbij nog eenige opmerkingen gevoegd zijn. Welligt dient het om hen, die er naar luisterden, eenige eenvoudige en welbekende, doch dierbare evangelie-waarheden te herinneren, en hen die ze niet hoorden, mede te deelen.

Moge Hij, tot grootmaking van wiens NAAM het geschreven is, u onder het lezen zegenen, en u van harte bekwaam maken, om als uwe eigene gelukkige bevinding, het welbekende vers van het schoone gezang te herhalen, dat ik tegen het titelblad geschreven heb.

INHOUD.

	Bladz.
DE VRIJSTEDEN	1.
EERSTE STAD — KEDES.	13.
TWEEDE STAD — SICLEM	17.
DERDE STAD — HEBRON	23.
VIERDE STAD — BEZER.	28.
VIJFDE STAD — RAMOTH	35.
ZESDE STAD — GOLAN	40.

DE DOODSLAGER.

DE VRIJSTEDEN.

I.

Toen ik onlangs door den Simplon — een der groote Alpenpassen, die van Zwitserland in Italië voeren — reisde, merkte ik digt langs den weg, op gelijke afstanden, een aantal eenvoudige, vierkante gebouwen op. Op deze gebouwen stonden (nu eens boven de deur, en dan weder op zijde) de woorden geschreven: — SCHUILPLAATS N°. 1, SCHUILPLAATS N°. 2, SCHUILPLAATS N°. 3, enz. Ik denk dat er in het geheel twintig waren. Op mijne vraag verhaalde men mij dat zij tot wijkplaatsen voor ongelukkige reizigers bestemd waren, die door de plotselinge stormen, welke zoo dikwijls van de sneeuw-

witte bergen, die den gezigteinder beperken, nederzweepen, overvallen werden. Deze *Wijkplaatsen* waren ledig toen ik ze zag, want het was in het begin van den zomer, wanneer alles, zelfs in dat hooge gewest, een lagchend en groen aanzien heeft. De Alpenroos met hare zachtroode bloemen, bloeide langs de bergen, of groeide met den fraaijen blaauwen gentiaan dicht langs de hier en daar verspreide plekken sneeuw op, die in de hoogere gedeelten van den bergpas nog de groeven en kuilen bedekten. In dit jaargetijde zijn de reizigers zelden aan eenig gevaar van eenen Alpenstorm blootgesteld. Dit is echter geheel anders in den winter of in de lente, wanneer de sneeuwvallen van de hoogten komen nederrollen, of de sneeuw in digte vlokken over dezen verwonderlijken weg heenzweept. Menig verkleumd reiziger vlood alsdan met een dankbaar hart in deze wijkplaatsen. Eenigen werden door onbekende weldoeners in eenen bewusteloozen toestand hier heen gedragen, en hebben toen zij langzamerhand

hun bewustzijn terug bekwamen, de vriendelijke harten en handen gezegend, die hen van eenen gewissen dood gered hadden, en die nu nog voortgingen hun de noodige hulp te verleenen. Door anderen, helaas! werden die plaatsen te laat bereikt. Uit de sneeuw van de bergen gered, werden zij slechts hierheen gebragt om te sterven.

Terwijl ik zoo deze Alpen-*wijkplaatsen* langs kwam, dacht ik onwillekeurig aan de wonderbare *Vrijsteden*, welke God in de dagen van ouds in Palestina zoo genadig voor den ongelukkigen doodslager aangewezen had.

In het land Kanaän even als in ons eigen land gebeurde het wel eens, dat een Hebreër zonder opzet eenen Hebreewschen broeder doodde. Hij was niet voornemens eenig leed te doen; het was slechts het gevolg van een ongelukkig toeval. Om evenwel te toonen welk eenen afkeer God van bloedvergieten had, was hij door de Levietische wet aan de wraak van den bloedwreker of *Goël*, — den naasten

bloedverwant van den vermoorden man prijs gegeven. Indien hij zijn leven wenschte te behouden, zoo bleef hem niets anders over dan naar eene van deze Vrijsteden te vlieden. Het deed er niets toe wat zijn leeftijd, of naam, of stand in dit leven was. Hetzij hij jong of oud, vorst of edelman, priester of profeet was, hij was ieder oogenblik aan den dood blootgesteld, zoolang hij zich niet in eene dezer aangebodene wijkplaatsen bevond. Er was geen oogenblik te verliezen. Hij moest terstond vlugten. Ieder oogenblik dralens zou hem den dood kunnen kosten.

Denkt gij niet met medelijden aan den ongelukkigen vlugteling, die zoo eensklaps verplicht was zijn huis en al wat hem op aarde het dierbaarst was te moeten verlaten? Indien hij op het oogenblik dat hij den doodslag beging, in zijnen wijngaard werkte, zoo moest het snoei-mes aan den tak blijven hangen en ver-roesten. Indien hij met zijne jokossen aan het ploegen was, zoo moesten zij loei-jende in de voren achtergelaten wor-

den. Was hij op zijnen korenakker bezig, de schoven moesten ongebonden blijven liggen, en de maaijers hun dagloon uit eens anders handen ontvangen. Indien hij tegen den avond, na den zwaren arbeid van den dag, vermoeid huiswaarts keerde, en naar eene verkwikkelijke rust verlangde, zoo durfde hij *zijnen oogen geenen slaap toelaten, noch zijnen oogleden sluimering*. Zijn kind lag misschien ziek in zijne hut te verkwijnen, doch het zou gevaarlijk voor hem zijn, terug te keeren om dat kind en zijne andere kleinen te omhelzen en hun een teeder vaarwel toe te roepen. Hij had waarschijnlijk geen tijd om van kleederen te veranderen of zelfs zijnen reiszak of pelgrimstaf mede te nemen. De bloedwreker was welligt in de naburige straat of in de naaste woning. Het volgende uur zou noodlottig voor hem kunnen zijn; — *Huid voor huid, en al wat iemand heeft zal hij geven voor zijn leven*, ¹⁾). Hij snelt weg met ademloozen

¹⁾ Job 2: 4.

spoed — nu eens langs den gelijken weg — dan weder over steile hoogten — terwijl zijne borst zwoegt, en het angstzweet op zijn voorhoofd parelt. Vrienden mogen hem ontmoeten, doch met een wenken van de hand en het roepen van „Goël! Goël!” snelt hij met verhaaste schreden voort. Op den heeten middag van dorst versmachtende, slaat hij een begeerig oog naar de rijpe druiven, die in purperen trossen bezijden den weg hangen, of naar het water dat tusschen de smalle bergkloof nederstroomt. Daar hij maar al te wel weet, dat de wreker hem van nabij vervolgt, spoedt hij met onbezweken ijver voort. Heerlijk gezigt, wanneer hij eindelijk, aan de helling van eenen berg de gewenschte wijkplaats ziet! Gelukkig, wanneer hij vermoeid en met stof bedekt, zich binnen de poorten der stad bevindt. Eenige oogenblikken vroeger, zoo hij op den top van den berg door zijnen vervolger ware ingehaald geworden, zou men hem misschien in bittere wanhoop hebben hooren uitroepen: *Hebt gij mij ge-*

vonden, o mijn vijand? Nu hij echter behouden in de veilige wijkplaats is kan hij, zelfs terwijl de wreker nevens hem staat, verheugd uitroepen: *O vijand! nu zijn de verwoestingen voleind in eeuwigheid*, ¹⁾).

Deze *Vrijsteden* vormen eene der SCHILDERIJEN van den zondaar uit het Oude Testament en van de verwachte zaligheid door het Evangelie. Dit was de wijze waarop God het Joodsche volk groote evangelische waarheden leerde. Even als wij weten dat jonge lezers veel meer van een boek met verhalen houden, wanneer er plaatjes in zijn, evenzoo leerde God de eerste kerk, toen zij zich nog in eenen staat van *kindschheid* bevond, door middel van dergelijke *voorstellingen* of *zinnebeelden*, en de tegenwoordige was eene van die. Zij stelde voor, en doet zulks nog, hoe de zondaar de goddelijke wet verbroken heeft, en door eenen wreker vervolgd wordt; de REGTVAARDIGHEID vervolgt hem met uitgetogen zwaard, uitroepende: *De ziel, die*

¹⁾ Ps. 9: 7.

zondigt, die zal sterven, ¹⁾. Hand aan hand zal de booze niet onschuldig zijn, ²⁾.

Dit is ook eene afbeelding, die op ieder zonder onderscheid toepasselijk is, zoowel op rijken als armen, ouders als kinderen, meesters als dienstbaren; *want allen hebben gezondigd, en derven de heerlijkheid Gods, ³⁾*. Maar eene heerlijke stad, welke heil tot muren en voorschansen heeft, opent hare poorten. De zondaar wordt vermaand daarheen te vlieden; niet in de vlakke te vertoeven; *zich om zijns levens wil te behouden, opdat hij niet omkome, ⁴⁾*. Die stad is JESUS, des zondaars Vrijstad en Vriend. Is hij eenmaal binnen derzelve muren, zoo kan geen vijand hem meer treffen, — geen zwaard kan hem meer dooden. Hij kan zegevierend uitroepen: *Wie zal ons scheiden van de liefde van CHRISTUS? ⁵⁾*

Lieve jeugdige lezers, ik schrijf heden

¹⁾ Ezech. 18: 4.

²⁾ Spr. 11: 21.

³⁾ Rom. 3: 23.

⁴⁾ Gen. 19: 17.

⁵⁾ Rom. 8: 35.

deze bladzijden, omdat ik weet dat deze Vrijstad voor den jongsten van u openstaat. Ik lees gaarne van die groep kleine kinderen, die, achttien honderd jaren geleden, rondom hare poorten verzameld stonden, en verzochten om binnengelaten te worden; en toen anderen hen met onvriendelijke woorden wilden wegzenden, zeide Hij die de poorten in zijne hand hield, *die opent, en niemand sluit: 1) Laat de kinderkens tot Mij komen, en verhindert hen niet; want derzulken is het koningrijk der hemelen, 2)*. Omdat ik geloof en weet dat velen, die even jong waren als *gij*, de uitnoodiging van den Zaligmaker gehoorzaamd hebben, en deze gelukkige Stad zijn binnengegaan, vraag ik u naar mij te luisteren, terwijl ik daarover tot u spreken wil. Ik geloof en weet, dat velen derzulken hebben geleerd te gevoelen dat zij zondaars zijn, en dat zij eenen Zaligmaker noodig hebben. Zij hebben door het Woord Gods en door den Heiligen

1) Openb. 3: 7.

2) Matth. 19: 14.

Geest geleerd dat zij zijne heilige wet verbroken, en zich daardoor aan den eeuwigen dood blootgesteld hebben. Maar nu zijn zij behouden binnen de wijkplaats van het Evangelie. De *vijand* is gestild. De *wreker* heeft zijn zwaard in de schede gestoken. Mij dunkt, ik hoor de jeugdige stemmen, terwijl zij door de straten der stad gaan, zingen: *Uit den mond der kinderkens en der zuigelingen hebt Gij sterkte gegrondvest, om uwer tegenpartijen wil, om den vijand en WRAAKGIERIGE te doen OP-
HOUDEN, ¹⁾. Geloofd zij de Heere, want Hij heeft zijne goedertierenheid aan mij wonderlijk gemaakt, mij voerende als in EENE VASTE STAD, ²⁾.*

¹⁾ Ps. 8: 3.

²⁾ Ps. 31: 22.

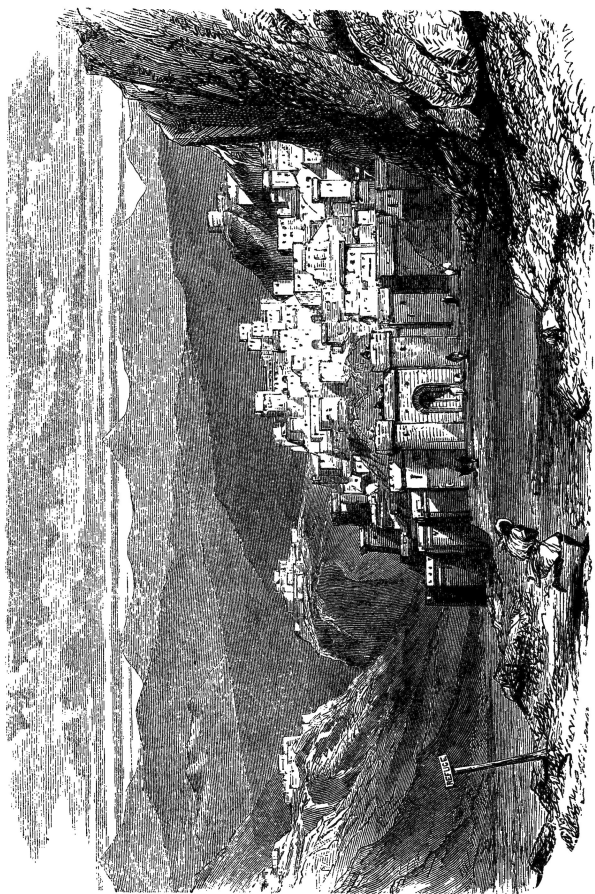
En zij heiligden Kedes in Galilea, op het gebergte van Nafthali, en Sichem op het gebergte van Efraïm, en Kirjath-Arba, deze is Hebron, op het gebergte van Juda. En aan gene zijde der Jordaän van Jericho oostwaarts, gaven zij Bezer in de woestijn, in het platte land, van den stam van Ruben; en Ramoth in Gilead, van den stam van Gad; en Golan in Bazan, van den stam van Manasse. Dit nu zijn de steden die bestemd waren voor al de kinderen Israëls, en voor den vreemdeling, die in het midden van hem verkeert, opdat derwaarts vlugte al wie eene ziele slaat door dwaling; opdat hij niet sterve door de hand des bloedwrekers, totdat hij voor het aangezicht der vergadering gestaan zal hebben. Joz. 20: 7—9.

II.

Het is over deze *zes vrijsteden*, waarvan hier melding gemaakt wordt, dat ik heden spreken zal. De naam van ieder dezer zes heeft iets zinrijks aangaande DEN NAAM VAN JEZUS te zeggen. Zij zijn zes schilderijen van den Zaligmaker, in de schilderijenzaal van het Oude Testament opgehangen. Ik verzoek u, met mij eene reis naar deze steden van het oude Palestina te doen. Alvorens wij hare poorten binnentreden, zou ik gaarne nogmaals het vers van het heerlijk gezang herhalen, dat aan het begin van dit boek geplaatst is:

Geen blijder galm dan 's Heilands naam
 Streelde ooit des Christens oor;
 Een heelingszalve — een levensâam —
 De vreeze wijkt er voor.

KEDES.

EERSTE STAD — KEDES.

Wanneer gij op de kaart van Palestina ver noordwaarts boven het meer van Merom, digt bij de besneeuwde kruinen van den Hermon en den Libanon ziet, zoo zult gij bemerken waar deze Vrijstad ligt. Reizigers van onze dagen vermelden, dat hare bouwvallen nog op eenen rotsachtigen bergtop te midden van groene heuvelen staan, en door de overblijfsels van forten en kasteelen, die door de kruisvaarders in de middeleeuwen gebouwd werden, omringd zijn. Zij was in den stam van Nafthali gelegen, en moet eene groote stad geweest zijn ten tijde, dat de oude krijgsman Barak, die binnen hare muren geboren was, hare poorten uittoog om Sisera beneden in de vlakte met zijne negen honderd ijzeren wagenen te ontmoeten.

Wat zegt haar naam van CHRISTUS?

Het Hebreeuwsche woord KEDES betekent *heilig*. JEZUS was *De Heilige*. Niet eene enkele zondesmet bezoedelde zijne heilige menschelijke natuur. De engelen

in den hemel roepen, terwijl zij hunne kroonen aan zijne voeten nederwerpen: *Heilig! heilig! heilig!* ¹⁾). De duivelen op aarde waren gedwongen om uit te roepen: *Wij kennen U, wie Gij zijt, namelijk de HEILIGE Gods,* ²⁾). De Joodsche priesters, wanneer zij eertijds door voorafschaduwing van Hem spraken, namen *een volkomen lam,* ³⁾). De Joodsche profeten noemden Hem, wanneer zij in hunne profetiën van Hem spraken: *De regtvaardige (of HEILIGE) Spruit,* ⁴⁾). De apostelen zeiden, toen zij over Hem schreven dat: *Hij was HEILIG, onnoozel, onbesmet, afgescheiden van de zondaren,* ⁵⁾). Toen Hij zelf op aarde was kon Hij tot zijne bitterste vijanden zeggen: *Wie van u overtuigt Mij van zonde?* ⁶⁾ En toen Hij, kort na zijne hemelvaart, van zijnen troon uit den hemel nederkwam, vinden wij Hem zich zelven bij dezen naam vermelden: *De HEILIGE, de Waarachtige,* ⁷⁾.

¹⁾ Jes. 6: 3. ²⁾ Mark. 1: 24. ³⁾ Exod. 12: 5.

⁴⁾ Jer. 23: 5. ⁵⁾ Hebr. 7: 26. ⁶⁾ Joh. 8: 46.

⁷⁾ Openb. 3: 7.

Lezers, onthoudt dit. JEZUS kon u nooit zalig gemaakt hebben, zoo Hij niet *verheerlijkt in heiligheid* geweest was. Indien Hij slechts ééne zonde in zich gehad had, zoo zouden gij en ik voor eeuwig verloren geweest zijn. Even als één lek eertijds in de ark van Noach haar zou hebben doen zinken, even zoo zou één lek van zonde in JEZUS, de ware ark, ons allen in de diepten van eeuwige rampzaligheid gestort hebben. Laat ons dan gaarne dikwijls rondom de muren van Kedes wandelen, en aan *onze Vrijstad als het HEILIG Kind JEZUS* ¹⁾ denken.

En tracht, terwijl gij *zijne* heiligheid overdenkt, heilig te zijn gelijk *Hij*. Hoe haatte Hij niet de zonde! Met welk eene blijdschap deed Hij den wil zijns hemelschen Vaders! Hoe zachtmoedig, en goed, en vriendelijk was Hij jegens allen! Hij was nooit boos, of driftig, of wraakgierig. Toen Hij nog jong was, en te Nazareth woonde, *nam Hij toe in genade bij God*

¹⁾ Hand. 4 : 27.

en de menschen, ¹⁾. Laat KEDES een woord zijn, dat in uwe jeugdige harten geschreven staat! Wanneer gij u ooit in droefheid, moeite of verleiding bevindt, vraagt dan altijd: Hoe zou de HEILIGE JEZUS hier gehandeld hebben? Verandert de woorden van uw welbekend gezang in een gebed. Zoekt, terwijl gij zegt:

Als bloemgeur, wolkende op den wind,
Zweeft ge immer voorwaarts, heinde en veer,
Volzoete naam, ook voor het kind:

Immanuël, de Heer!

Streeft, dat ge er insgelijks bij moogt
voegen:

O ware ik meer aan U gelijk,
Ootmoedig, liefderijk gezind:
Een burger in uw koningrijk,
Des Hemelvaders heilig kind.

¹⁾ Luk. 2: 52^b.

SICHEM.

TWEEDE STAD — SICHEM.

Sichem was aan het einde van een dal in het gebergte van Efraïm gelegen. Aan beide zijden verhieven zich de vermaarde bergen Ebal en Gerizim, langs welke hellingen de zegeningen en de vloeken der wet in de ooren van het verzamelde Israël afgekondigd waren. Jeruzalem mogt de grootste en aanzienlijkste stad van Palestina wezen, Sichem was welligt de fraaiste. De reizigers spreken er nog van als eene der liefelijkste plekken in het Heilige Land, met hare boomgaarden van olijven, vijgen en granaatappelen, met hare menigte zangvogels, waarom de inwoners aan de bevallige helling, waarop zij nederzag, den naam van de *muzykale vallei* geven. Ik weet niet of de straten in den ouden tijd er eveneens uitzagen als nu. Het volgende is de onlangs gedane beschrijving van eenen reiziger, die er zeer bekend was: — „De straten zijn naauw en overwelfd, en in den winter kan men slechts

met moeite velen derzelven doorkomen wegens de beekjes, die met oorverdoovend geraas over het plaveisel heenstreamen.... De moerbezie, oranje, granaatappel en andere boomen, die tusschen de huizen verspreid staan, vervullen door hunne welriekende bloesems de lucht met eenen liefelijken geur gedurende de maanden April en Mei." Ik behoef u wel niet te zeggen dat *Sichem* eene zeer oude stad is, en dat vele belangrijke gebeurtenissen in de gewijde geschiedenis in betrekking tot haar plaats grepen. De eerste waarvan melding gemaakt wordt is, toen de aartsvader Abraham onder hare eiken (de terpentijnboomen van Moria) sliep, toen hij naar Kanaän kwam uit het vergelegene Chaldea, en hij zijn eerste altaar onder derzelver schaduw oprigtte; en eene der laatste waarvan de Bijbel over haar spreekt, staat met de Samaritaansche vrouw in verband, toen JEZUS met haar aan de fontein van Sichar zat, en tot haar sprak van de betere fontein *springende tot in het eeuwige leven* ¹⁾.

¹⁾ Joh. 4: 14.

Wat zegt de naam SICHEM van CHRISTUS?
 Het is een woord, dat SCHOUDER be-
 teekent.

JEZUS, onze Vrijstad, droeg eene schul-
 dige wereld op zijnen schouder. De ouden
 hadden eenen verdichten Atlas, die ver-
 ondersteld werd de aarde op zijne schou-
 ders te dragen. JEZUS CHRISTUS is de ware
 ATLAS. *Waarlijk Hij heeft onze krankheden
 op zich genomen, en onze smarten heeft
 Hij gedragen* ¹⁾. JEZUS droeg al de zonden
 van al zijn volk voor eeuwig weg. Denkt
 maar eens aan dien zwaren last, die Hem
 in den hof van Gethsemané tot den grond
 toe nederboog, en de droppels bloedzweet
 van zijn voorhoofd deed nedervloeijen! Nie-
 mand dan JEZUS alleen kon zulk een ont-
 zaggelijken last als deze getorscht hebben.
 Geen engel of aartsengel kon zulks gedaan
 hebben. Daar JEZUS God was, kon Hij alleen
 volkomen zalig maken. Hij is de eenige,
*de beproefde hoeksteen, die wel vast gegrond-
 vest is,* ²⁾. Met eenen ander zou het ge-
 bouw tot eenen puinhoop vervallen zijn.

¹⁾ Jes. 53: 4.

²⁾ Jes. 28: 16.

Doch het is mij niet slechts een genoegen de oude stad *Sichem* te bezoeken, en aan JEZUS te denken, hoe Hij de zonde van zijn volk op zijne *schouders* droeg; maar ik denk ook gaarne aan Hem als het ware SICHEM van *heden*. Hij is ons *Sichem* aan de regterhand Gods. *De heerschappij is op zijnen SCHOUDER*, ¹⁾). De Kerk en de wereld worden door Hem geschraagd. De geloovigen — de armste, de zwakste, de nederigste — zijn op de *schouders* van JEZUS. Hij draagt den last van hen allen; Hij bemint hen allen, waakt over hen allen, is de Voorspraak van hen allen. Al wat mij overkomt, geschiedt op bevel van JEZUS. Voedsel en kleeding, gezondheid en kracht, vrienden en huisvesting, zijn geschenken van Hem. Elken traan dien ik stort, weet en telt Hij. Wanneer Hij mij droefheid en beproevingen toezendt, zoo wil ik de poorten van deze stad SICHEM binnengaan, en bedenken dat JEZUS (JEZUS, die voor mij stierf) mij op zijnen *schouder* draagt!

¹⁾ Jes. 9: 5.

Mozes spreekt van God, toen Hij de kinderen Israëls eertijds door de woestijn geleidde, als van eenen teederhartigen vader, die zijn zwak en vermoeid kind op zijnen schouder draagt: *Gij hebt gezien, dat de Heer uw God u daarin gedragen heeft, als een man zijnen zoon draagt*, ¹⁾. En DAVID zegt in een uur van beproeving: *Ik ben wel ellendig en nooddruftig, maar de Heere (letterlijk) draagt mij op zijn hart*, ²⁾.

Ik zie gaarne op die schilderij in het Nieuwe Testament — waar JEZUS, de goede Herder, een blatend schaap of lam op zijnen schouder tot de kudde terugbrengt. Dat arme verdoolde schaap was op de donkere bergen verdwaald; maar de groote en barmhartige Herder was het achterna gegaan, totdat Hij het vond; *en toen Hij het gevonden had, legde Hij het op zijne SCHOU- DEREN, verblijd zijnde*, ³⁾.

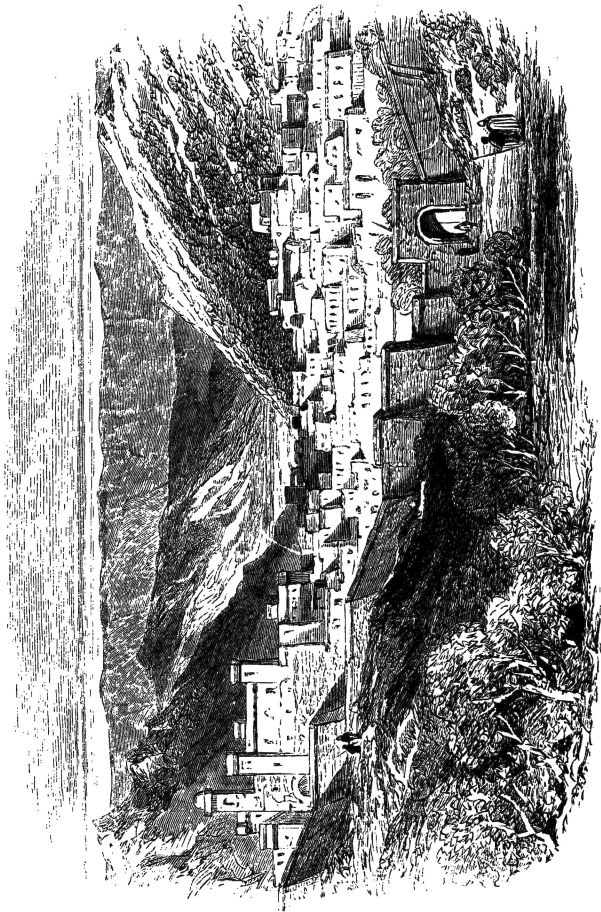
Jeugdige lezers, welk eene *volkomene* veiligheid en waarborg hebt gij in JEZUS, en in zijne Evangeliewaarheid! Oneindig meer

¹⁾ Deut. 1: 31. ²⁾ Ps. 40: 18. ³⁾ Luk. 15: 5.

dan de doodslager van ouds in de zijne had. Mij dunkt, de Hebreeuwsche vlugteling zal somtijds, zelfs hoewel hij van den wreker bevrijd was, nog wel eens bevreesd geweest zijn, dat de andere hem heimelijk overvallen zou. Des nachts, op zijn eenzaam bed neergelegen, zal hij, dunkt mij, wel eens gedroomd hebben, dat de Goël naast zijn peluw gesloopen was, en bij de vreeselijke verschijning, met schrik uit zijne onrustige sluimering ontwaakt zijn. Maar zoo is het niet met hen, die naar de Evangeliestad gevloeden zijn. Zij kunnen in liefelijk vertrouwen zeggen: *Ik zal in vrede te zamen nederliggen en slapen: want Gij, o Heere! alleen zult mij doen zeker wonen*, ¹⁾). Hij, die hun *Hoeder* is, zegt van hen: *Zij zullen niet verloren gaan in der eeuwigheid, en niemand zal dezelve uit mijne hand rukken*, ²⁾).

¹⁾ Ps. 4: 9.

²⁾ Joh. 10: 28.

HEBRON.

DERDE STAD — HEBRON.

Hebron is de oudste van al de steden van Kanaän. Zij was even oud, zoo niet ouder dan Damaskus, en was zeven jaren vóór Zoar in Egypte gebouwd. Nadat de aartsvaders in het beloofde land van plaats tot plaats getrokken waren, en nu hier, dan daar hunne tenten opgeslagen en hunne altaren gebouwd hadden, verkregen zij hier voor het eerst eene vaste woonplaats. Wij verwonderen ons niet over hunne voorkeur voor de oude Kananietische stad, op de zachte helling van het zuidelijk gebergte, tusschen olijfboschjes en terpentijnboomen gelegen, en op eene der vruchtbaarste valleijen in Palestina met hare boomgaarden en korenakkers nederziende. Op hare westelijke hoogte is de plek, die haar tot op dezen tijd misschien de heiligste belangstelling verschaft — de spelonk van Machpela, waar het stof der aartsvaders nu reeds vier duizend jaren rust. Het was waarschijnlijk buiten de muren der stad, dat

de engelen aan ABRAHAM verschenen, toen hij voor de deur zijner tent zat. De daar-bijgelegene hoogte wordt als de plaats aangeduid, van waar de aartsvader de rook van het brandende Sodom uit zijne diepe vallei zag opstijgen. Het was te Hebron, dat DAVID tot koning over Israël gezalfd werd. Het was tusschen deszelfs wijngaarden en berghellingen, dat JOHANNES de Doo-per als een knaapje opgroeide, eer hij in de woestijn van Judea verscheen, om van Eenen te prediken, die sterker was dan hij, *wien hij niet waardig was den riem zijner schoenen te ontbinden*, ¹⁾).

Wat zegt ons de naam HEBRON van CHRISTUS?

In het Hebreeuwsch beteekent hij *gemeenschap, vereeniging, vriendschap*. JEZUS heeft zondige menschen in gemeenschap met God gebracht. Wij hadden door de zonde deze gemeenschap verbeurd. Wij hadden God niet tot onzen vriend, maar tot onzen vijand gemaakt. Wij waren van de gemeenschap met

¹⁾ Mark. 1: 7.

alles wat heilig en gelukkig is, afgesneden. De engelen, wanneer zij door het heelal als heilsboden uitgezonden werden, gingen onze wereld voorbij; zij konden geene gemeenschap hebben met hen, die tegen hunnen Schepper opgestaan waren. Kan niemand eene brug leggen over die wijde kloof, die de aarde van den hemel scheidt? Kan er geene ladder nedergelaten worden, langs welke gelukkige engelen andermaal op hunne liefdebezoeken nederdalen, en de gevallene menschen wederom opgerigt worden, om *gemeenschap* met God en heilige schepselen te hebben?

Jezus is het ware HEBRON — de ware ladder JAKOBS, die van den hemel nedergelaten is en tot aan de aarde reikt. JEZUS heeft *alle dingen verzoend, hetzij de dingen die op de aarde, hetzij de dingen die in de hemelen zijn*, ¹⁾. Hij heeft ons mede opgewekt, en heeft ons mede gezet in den hemel, ²⁾. Wij, die eertijds verre waren, zijn nabij geworden door het bloed van CHRISTUS, ³⁾.

¹⁾ Col. 1: 20. ²⁾ Efez. 2: 6. ³⁾ Efez. 2: 13.

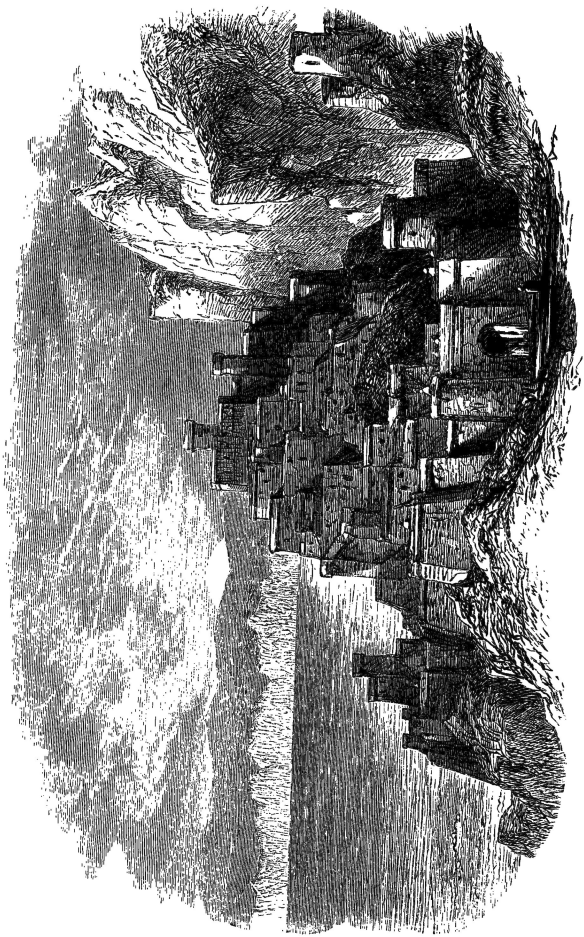
Ik geloof dat menigeen die dit leest, wel gaarne in gedachte dikwijls de oude stad der aartsvaders zal willen bezoeken, en bij haren naam en beteekenis, *gemeenschap*, verwijlen. Bedenkt eens wat *gij* zoudt geweest zijn zonder JEZUS, uwe Vrijstad Hebron, — een arme verworping in de schepping, een vreemdeling aan alles wat heilig en gelukkig is. Maar door JEZUS is alles veranderd. God is uw Vader — CHRISTUS is uw oudste Broeder. In Hem bemint God u, — engelen bezoeken u, — de Heilige Geest leert u, — de hemel is voor u geopend. Gij zijt als een burger ingeschreven van het groote *Hebron* daarboven, — de stad die fundamenten heeft, welker kunstenaar en bouwmeester God is. CHRISTUS heeft u tot leden van het groote hemelsche gezin gemaakt; zoodat nu het kleine kind, dat JEZUS liefheeft, broeder of zuster van den aartsengel voor den troon is! Gij zijt wellicht van menschelijke vriendschap of gemeenschap verstoken. De broeder of zuster, de vader of moeder of vriend, die *gij* eens

zoo innig liefhadt, ligt misschien in een aardsch Machpela — in een zwijgend graf. Maar verheugt u! niets kan u van een beteren vriend, eene duurzamere gemeenschap scheiden. Al verdwenen ook alle aardsche genietingen, zoo kunt gij altijd de poorten van die magtige wijkplaats Hebron binnensnellen, en zeggen: *Onze GEMEENSCHAP is met den Vader, en met zijnen Zoon JEZUS CHRISTUS.*

Aardsche vrienden kunnen grieven,
 Menschengunst verkeert als wind;
 Onveranderlijk gezind
 Is er Één slechts, in zijn lieven:
 O, *Hij* mint!

VIERDE STAD — BEZER.

Bezer was aan gene zijde der Jordaan, in den stam van Ruben gelegen. Ofschoon hare juiste ligging niet met zekerheid is te bepalen, zoo mogen wij besluiten, dat zij op eene der vele rotsachtige hoogten tusschen het gebergte *Abarim* gebouwd was, — misschien wel op eenen kegel van den grooten berg Nebo, op welks kruin het Mozes vergund werd, vóór zijnen dood, een uitzigt op het Beloofde Land te hebben. Men zag van daar waarschijnlijk het noordelijke gedeelte der wateren van de Doode Zee, en in de verte de met kudden bedekte bergen van Juda. Zoowel wegens haren naam als omdat zij eene grensstad was, en aan de aanvallen van den oorlogzuchtigen stam der Moabieten blootstond, mogen wij het er voor houden, dat Bezer eene zeer versterkte stad was, — in dit opzigt misschien gelijk aan de steden in de nabuurschap, op welker gezigt de Israëlieten bij hunne eerste komst in Kanaän

BEZER.

zoo getroffen waren, met hare hooge en sterke muren, die tot aan den hemel reikten.

Wat zegt de naam Bezer van CHRISTUS?

Hij beteekent letterlijk *sterkte*, of ROTS. JEZUS is het BEZER van den geloovige. De zondaar is overal elders in gevaar, doch in JEZUS is hij veilig. Hij wordt uitgenoodigd *tot de STERKTE* weder te keeren, als een *gebondene die daar hoopt*; en is hij eenmaal binnen hare poorten, zoo behoeft hij *geen kwaad te vreezen, ofschoon hem ook een leger belegerde*.

En welk een magtige vijand belegert hem! Daar is *Gods heilige wet*, met al hare verschrikkelijke bedreigingen en vloeken. Maar in het ware BEZER geborgen, kan hij zegevierend zeggen: God is het, die regtvaardig maakt, wie is het, die verdoemt? ¹⁾.

Daar is de *Satan*, met zijne bedriegelijke listen en ontelbare verzoekingingen. Eenmaal was hij zelf een engel des lichts. Hij weet wat het is, heilig en gelukkig

¹⁾ Rom. 8: 33, 34.

te zijn. Maar daar hij nu een booze geest is, wil hij anderen even boos en ongelukkig maken als hij zelf is. In den Bijbel wordt van hem gesproken als van *een sterk gewapende*, ¹⁾. Maar JEZUS is sterker dan deze sterke. Indien gij tot dit groote Evangelie-BEZER gevlugt zijt, en binnen hare veilige bolwerken zit, zoo kunt gij verheugd uitroepen: *De Heere is mijne Steenrots, en mijn Burg, en mijn Uithelper, mijn God, mijne Rots, op welken ik betrouw; mijn Schild, en de Hoorn mijns heils, mijn hoog Vertrek*, ²⁾.

Daar is uw eigen *boos hart*, met deszelfs zondige gedachten, en ijdele inbeeldingen, en diepe verdorvenheden — want iemands ergste vijanden zijn somtijds die van zijn eigen gezin. Er zijn velen van die hartevijanden; de eene verleidt u tot liegen; een ander tot vloeken; deze tot onbeleefdheid; gene tot baatzuchtigheid; die vervoert u tot drift, een ander tot onvriendelijkheid. Doch Hij die *voor u*

¹⁾ Luk. 11: 21.

²⁾ Ps. 18: 3.

is, is grooter dan zij die *tegen* u zijn. Veiliger dan in eenig aardsch kasteel kunt gij uw krijgslied aanheffen: *De naam des Heeren is een sterke toren; de regtvaardige zal daarhenen loopen, en in een hoog vertrek gesteld worden, ¹⁾*.

Daar zijn de *beproevingen en de droefheden en de tegenspoeden dezer wereld*, — die dingen, welke treurige harten en beschreide oogen veroorzaken. Maar de dierbare Zaligmaker — uwe Rots en Sterkte kent uwe droefheden, want Hij heeft ze zelf ondervonden. Hij let op uwe tranen, want Hij heeft ze zelf vergoten. Wanneer gij in den tijd van droefheid tot dit ware Bezer vliedt, zoo kunt gij uwe tranen droogen en zingen: *De Heere zal een hoog vertrek zijn voor den verdrukte, een hoog vertrek in tijden van benaauwdheid. En die uwen naam kennen, zullen op U vertrouwen, ²⁾*.

En daar is de *dood* de laatste van al de vijanden. Doch zelfs over dezen ko-

¹⁾ Spr. 18: 10.

²⁾ Ps. 9: 10, 11.

ning der verschrikking en de verschrikking der koningen kunt gij van uit uwe goddelijke schuilplaats zegevierend juichen: *O dood, waar is uw prikkel? . . . Gode zij dank, die ons de overwinning geeft door onzen Heere JEZUS CHRISTUS, ¹⁾*.

En JEZUS is eene Sterkte voor *allen*. Ik heb reeds verhaald hoe de kleine kinderen van ouds hare poorten binnensnelden, — hoe de kinderkens onbevreesd in de armen van den Zaligmaker glimlachten. Hij vereenigt de majesteit der Godheid met de teederheid van eenen mensch. Ware Hij alleen de groote God geweest, zoo zoudt gij welligt gesidderd hebben bij de gedachte van tot Hem te gaan. Maar wat zegt de profeet Jesaja van dit ware BEZER? — *Die MAN zal zijn als eene verberging tegen den wind, en eene schuilplaats tegen den vloed, ²⁾*. Hij zelf zegt op eene andere plaats: *Ik zal mijne hand tot de kleinen wenden, ³⁾*.

In eene der groote versterkte plaatsen,

¹⁾ 1 Cor. 15: 55, 57. ²⁾ Jes. 32: 2.

³⁾ Zach. 13: 7.

die in onzen laatsten Indischen opstand belegerd werden, hadden de geloovige moeders de gewoonte, hare kindertjes in slaap te sussen met het zingen van *God is ons eene toevlugt en sterkte; Hij is krachtelijk bevonden eene hulp in benaauwdheid*. Mijne jonge vrienden, *als een, die zijne moeder troost*, zoo wil God u troosten; hier hebt gij zijn troostwoord: *De Heere is goed, Hij is ter STERKTE in den dag der benaauwdheid, en Hij kent hen die op Hem betrouwen* ¹⁾. In de oude Vrijsteden was het niet geoorloofd eenigerlei wapenen te maken. Zij, die ze bezaten, moesten ze afgeven. Dit is in een edeler en beter zinn waar, aangaande de Evangelie-sterkte. Dáár kunnen geene doodelijke wapenen gesmeed worden. Zij zijn stomp gemaakt: *Zoo is er dan nu geene verdoemenis voor degenen, die in CHRISTUS JEZUS zijn* ²⁾. Het tuighuis van den Satan is geplunderd geworden; de Sterkere dan hij heeft de gcheele wapenrusting, daar hij op ver-

¹⁾ Nah. I: 7.

²⁾ Rom. VIII: 1.

trouwde, genomen, en zijnen roof uitgedeeled ¹⁾).

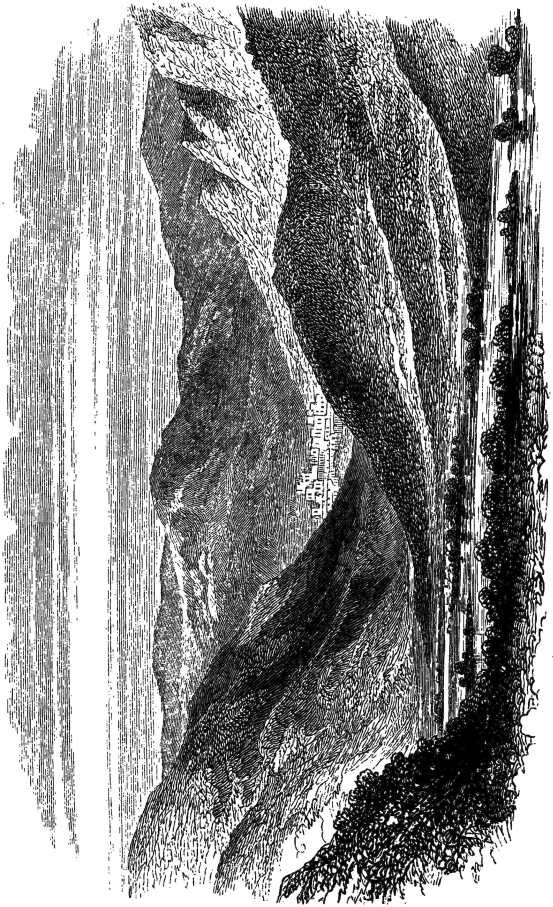
Ik heb gezegd, dat het woord BEZER zoowel *Rots* als sterkte beteekent. *Vertrouwt op den Heere tot in der eeuwigheid, want in den Heere Heere is een eeuwige rotssteen* ²⁾. Moogt. gij, met het oog op die heerlijke toevlugt gevestigd, niet zeggen:

O Rots, waarop ik mij verlaat —
 Waar troost en schuts mij wachten,
 O Schathuis, dat mij openstaat —
 Welks rijkdom de gedachten
 Van engelen te boven gaat;
 O Rots der toevlugt te allen tij',
 Ontsluit U en verberg ook mij.

¹⁾ Luk. 11: 22.

²⁾ Jes. 26: 4.

VIJFDE STAD — RAMOTH.

Ramoth was in Gilead, in den stam van Gad gelegen, dicht bij de oevers van de beek Jabbok waar, zooals gij weet, Jakob in het gebed met den engel worstelde. Zij moet eene trotsche ligging gehad hebben onder de prachtige boschrijke valleijen van Gilead, en even als Bezer zeer versterkt zijn geweest. Dit laatste mogen wij opmaken uit de vele belegeringen, die zij te verduren gehad heeft. Daar zij niet slechts, even als Bezer, eene grensstad van Palestina was, maar vlak aan den weg lag, waar langs de invalende Syrische legerbenden togen, zoo moet zij gedurig aan vijandelijke aanvallen blootgesteld geweest zijn.

Stelt u dus Ramoth voor, aan de andere zijde der Jordaan tusschen de bergen en dalen gelegen, met hare bosschen van eeuwenoude eiken, waarin de vermaarde stieren van Basan (kudden van wild vee) wijd en zijd rondzwierven; terwijl vreed-

zamer kudden op de weiden graasden, die de bergstroomen omzoomden.

Wat zegt ons de naam RAMOTH van CHRISTUS?

RAMOTH beteekent letterlijk VERHOOGING. Jezus is het ware *Ramoth*. Hij is *verhoogd* tot eenen Vorst en Zaligmaker! Eenmaal was Hij nederig, veracht, verworpen; werd Hij gekruisigd en gedood. Hij vergelijkt Zich zelve bij eenen armen verwoording en balling in deze bosschen van Gilead: *Vele varren hebben mij omsingeld, sterke stieren van Basan hebben mij omringd. Zij hebben hunnen mond tegen mij opgesperd als een verscheurende en brullende leeuw* ¹⁾. Doch daar Hij aan het kruis als een *lijdende* Zaligmaker is verhoogd geworden, zoo is Hij nu als een *verheerlijkte* Koning op den troon verhoogd. *God heeft Hem uitermate* VERHOOGD; — de engelen verhoogden Hem, — de serafs aanbidden Hem, — de heiligen loven Hem, — de gemeente op aarde verheerlijkt Hem, — de verlost

¹⁾ Ps. 22: 13, 14.

gemeente in den hemel zal Hem van eeuwigheid tot eeuwigheid groot maken en verhoogen!

Jeugdige lezer! laat het u dikwijls een vermaak zijn, rondom de muren van Ramoth te wandelen, en daarbij aan Jezus te denken, die aan de regterhand Gods verhoogd is. Hij treedt daar als uwe voorspraak op. Hoewel Hij verhoogd is, zoo heeft Hij de geringste of nederigste van zijn volk nogtans niet vergeten. Hij is het grootste van alle Wezens, maar ook het vriendelijkste van allen. De eerste maal toen Hij na zijne verhooging tot de aarde nederkwam om met den bejaarden apostel Johannes te spreken, was deze verwonderd of de hemelsche heerlijkheid ook zijne liefde en teederheid zou veranderd hebben. Hij herinnerde zich, hoe menigmaal hij vroeger gewoon was geweest aan zijne borst te rusten. Toen hij *nu* echter op dat verheerlijkte Wezen zag, dat in zijne blinkende kleeding, met *zijne oogen gelijk eene vlam vuurs*, voor hem stond, viel hij als dood aan zijne voeten. Maar dezelfde vriende-

lijke hand raakte hem aan, dezelfde vriendelijke stem, die hij in vroegere jaren zoo dikwijls gewoon was te hooren, zeide tot hem: Vrees niet! Hoe liefelijk is voor ons de gedachte, dat wij op den hoogsten troon van het heelal verheven, een onveranderden en onveranderlijken Zaligmaker, een eeuwig levenden, nimmer stervenden Vriend hebben. Ofschoon Hij nu in den hemel verheven is, ziet Hij met een broederoog op de aarde neder.

Jezus is in den hemel verhoogd, en door al de verheerlijkte hemelbewoners verhoogd. Maar er is, helaas! ééne plaats, waar Hij dikwijls *niet* verhoogd, maar veel eer nedergeworpen is, en dat is het menschelijk hart. Dat hart is maar al te juist bij de herberg van Bethlehem vergeleken geworden, waar plaats was voor elken gast, behalve voor den Heer der heerlijkheid! Gij jeugdigen van jaren, die Christus zoo innig liefhad, toen Hij nog op aarde was — die Hij in zijne genade-armen koesterde; ziet toe, dat dit niet met u het geval zij. „Mijn zoon,” zegt Hij, „geef

mij uw hart." Ziet, hoe Hij daar tot een Heer over allen verhoogd is. Verhoogt Hem in alles: in uwe gedachten, in uwe woorden; in uwe daden. Begroet Hem, even als de kinderen in den tempel te Jeruzalem Hem eertijds begroetten. Neemt hun lied, en zingt: *Hosanna den Zone Davids! Hosanna in de hoogste hemelen!*

De grootè Heilverkonder
 Naakte eens Jeruzalem —
 't Hozanna rees, daaronder
 Klonk ook der knapen stem:
 Vond Hij soms minder draaglijk
 Dat lied dier kleenen dáár?
 Het was Hem welbehaaglijk,
 Hij luisterde, voorwaar!

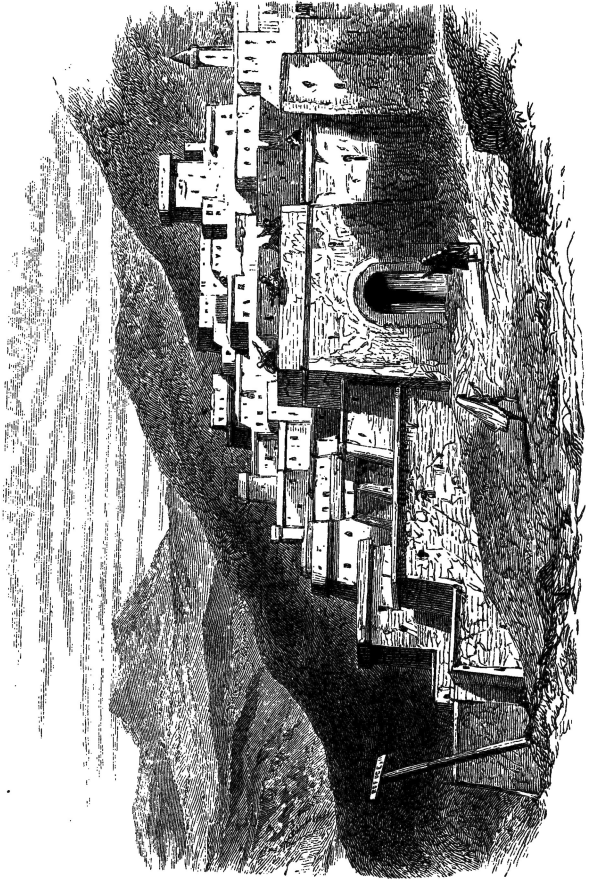
De Heiland is daarboven,
 Ook nog der kindren Vriend,
 Schoon in den hof der hoven.
 Door engelen gediend;
 Wij willen Hem dan eeren;
 De zaalgen prijzen Hem,
 Maar tot in 't oor des Heeren
 Dringt ook de kinderstem.

ZESDE STAD — GOLAN.

Golan was in Basan, in den stam van Manasse gelegen, tusschen de groene bergen ten noorden van het meer Gennezaret. Zij vormde de noordelijkste Vrijplaats aan de oostzijde der Jordaan, gelijk Kedes zulks aan de westzijde deed; doch er zijn geene bijzondere gebeurtenissen in de Bijbelsche geschiedenis aan haar verbonden.

Wat zegt de naam van deze laatste Vrijstad ons aangaande JEZUS?

GOLAN beteekent letterlijk *blijdschap*. Jezus is waarlijk het GOLAN van zijn volk; zij mogen vele andere blijdschap hebben, deze is echter hunne grootste blijdschap. Zij mogen Hem waarlijk wel GOLAN noemen; want nimmer zouden zij eenige blijdschap hebben kunnen deelachtig worden, indien zulks niet door *Hem* geschied ware. De wereld zou voor hen, van het begin tot het einde een *dal van distelen* (tranendal) geweest zijn, zoo niet Jezus voor hunne zonden gestorven ware, en hunne zielen

GOLAN.

zalig gemaakt hadde. Wel mogt de engel, toen hij in de velden van Bethlehem kwam om de geboorte van den Zaligmaker aan te kondigen, zeggen: *Ziet, ik verkondig u GROOTE BLIJDSCHAP!*

De Christen kan geene enkele schrede doen, waar Jezus niet GOLAN-blijdschap voor hem is. Dwaalt hij, gelijk een verdoold schaap op de bergen rond om vrede te zoeken, zoo ontmoet Jezus hem en zegt: *Uwe zonden zijn u vergeven; — en daarover* is hij verblijd. Verlaat hij, gelijk de verloren zoon, zijns vaders huis, Jezus voert hem weder tot de vaderlijke woning, en noemt hem zijn kind; en *daarover* is hij verblijd. Heeft hij eene lange en vermoeijende reis te doen, eer hij zijne ware woning in den hemel bereikt, Jezus geeft hem zijnen arm om op te leunen, en hij vervolgt zijnen weg met *blijdschap*. Heeft hij door menigerlei hitte der verdrukking te gaan, om hem te verzoeken, Jezus zegt hem dat hij niet moet denken dat hem iets *vreemds* overkomt, maar dat hij zich veel-
eer moet *verblijden*, voor zoover hij ge-

meenschap heeft aan het lijden van Hem ¹⁾. Gaat hij eindelijk door de donkere vallei, Jezus komt hem daar te gemoet, en ondersteunt hem. Hij ziet den Koning in zijne schoonheid, en het land dat nog ver gelegen is; en geloovende, *verheugt hij zich met eene onuitsprekelijke en heerlijke vreugde* ²⁾. Wanneer Jezus van zijnen troon in den oordeelsdag op hem nederziet, met welke gezegende woorden begroet hij hem dan? *Ga in, in de VREUGDE uws Heeren* ³⁾. En wanneer hij eindelijk, als een verlostte, de straten van het Nieuwe Jeruzalem binnentreedt, aan wiens voeten werpt hij dan in alle eeuwigheid zijne kroon neder? Verzadiging der VREUGDE, o God, mijn Zaligmaker! is bij uw aangezicht!

Jonge lezer! zie gaarne dikwijls naar de muren van deze Vrijstad. De gewijde schrijver schijnt, toen hij de lijst van deze zes steden gaf, haar voor de laatste bewaard te hebben, omdat het een gelukkig woord is, en van de heerlijke vooruitzigten

¹⁾ 1 Petr. 4: 12, 13.

²⁾ 1 Petr. 1: 8.

³⁾ Matth. 25: 21.

spreekt van allen, die den Heere Jezus liefhebben. Geloof mij, er is geene ware blijdschap dan in God. De blijdschap van den goddelooze is gelijk aan een stroom, die, omdat hij ondiep is, veel geraas maakt. De blijdschap daarentegen, die Jezus geeft, is gelijk eene groote rivier, die diep, kalm, altijd stroomend en overstromend is; die des winters niet vol en des zomers niet droog is, maar het gansche jaar door vol, en klaar, en verfrisschend is. Van Jezus, de groote Evangelie-wijkplaats, en van hen die tot Hem gevloeden zijn, mag men waarlijk altijd zeggen, wat eertijds van Samaria gezegd werd: Er werd groote *blijdschap* in die *stad* ¹⁾. Het was het doel van alles wat Christus op aarde deed en zeide, om u deze blijdschap te geven. *Deze dingen heb Ik tot u gesproken, zegt Hij, opdat mijne BLIJD-SCHAP in u blijve, en uwe BLIJD-SCHAP vervuld worde* ²⁾. Bemin Hem nu, en dien Hem nu, en volg Hem nu, opdat gij eindelijk tot het ware Golan, in zijne

¹⁾ Hand. 8: 8.

²⁾ Joh. 15: 11.

heerlijke tegenwoordigheid daarboven komen
moogt, en u voor eeuwig moogt VER-
BLIJDEN!

Dan zing ik als ik nimmer zong,
U, Eenig prijzenswaarde!
Zwijgt ook *deez* stamelende tong,
Keert ook mijn stof tot de aarde.

Mij ook verwierft Ge zaligheid,
Mij, schuldig zoo veel zonden;
Een hemelharp is mij bereid,
Maar 't kostte U bloed en wonden.

Gods hand heeft zelf die luit besnaard,
En zwijgen zal ze nimmer;
Maar hemel, afgrond, zee en aard
Uw Naam doen hooren immer.

„Wij hebben eene sterke vertroosting, wij namelijk, die de toevlugt genomen hebben.”

Hebr. 6: 18.

*

III.

En nu, mijne jonge vrienden! hebben wij de bezigtiging van onze schilderijzaal volëindigd. Wij hebben tusschen deze zes steden van het oude Beloofde Land rondgewandeld. Ik wil u hare namen nog eens opnoemen, opdat gij ze te beter zult onthouden.

KEDES *Heiligheid.*

SICHEM *Schouder.*

HEBRON. *Gemeenschap.*

BEZER *Sterkte.*

RAMOTH *Verhooging.*

GOLAN *Blijdschap.*

Welk een volkomen Zaligmaker! In Hem „woont alle volheid.” Van eenigen dezer Hebreeuwsche steden „is niet een steen op den anderen steen gelaten geworden, die niet afgebroken werd.” De uilen krasen tusschen hare puinhoopen rond, en de jakhalzen gaan er op hunnen roof uit. Maar zoo is het niet met HEM, van Wien zij de zinnebeelden waren. JEZUS leeft

eeuwig! Hij verandert nimmer. De tijd en het verval kunnen de muren van de Evangelie-wijkplaats niet verbrokkelen. Hij is „gisteren en heden dezelfde in der eeuwigheid ¹⁾).

Ik wil u in dit laatste hoofdstuk nog een paar dingen aangaande de Vrijsteden zeggen. Ik verzoek u dus mij uwe geheele aandacht te wijden.

Het *eerste* ding, dat ik u in herinnering wensch te brengen is, *dat al de dierbaarheid van dien NAAM van Jezus, en al de veiligheid van de Evangelie-VRIJSTAD ontstaan zijn door de verdiensten van zijnen dood aan het kruis.*

Dit is de waarheid van alle waarheden, die treffend in deze oude zinnebeelden geleerd wordt. Wanneer gij dat verhaal in den Bijbel leest, zoo zult gij bemerken dat de doodslager weder zijne vrijheid herkreeg *met den dood des hoogepriesters* ²⁾). Wanneer de tijding van het overlijden van dit groote hoofd der Joodsche natie deze Vrijsteden

¹⁾ Hebr. 13: 8.

²⁾ Num. 35: 25.

bereikte, zoo denk ik dat men vele harer burgers met groot misbaar het verlies van den trouwen dienstknecht Gods zal hebben hooren beweenen. Maar het berigt was zeer verschillend voor den gevangen Hebreër. Het bragt hem eene blijde tijding! Want deze gebeurtenis stelde hem in staat zijne ballingschap te verlaten, en een einde te maken aan de jaren van smartelijke scheiding van allen, die hij op aarde beminde. De wreker kon hem nu niet langer leed doen. Hij kon gelukkig en veilig tot de genoegens van zijne lang verlorene haardstede terugkeeren.

Even zoo, lieve lezer! heeft de *dood* van *uwen* grooten Hoogepriester uwe bevrijding van de geestelijke ballingschap te weeg gebragt. De wet kan u niet langer houden. De gerechtigheid kan u niet langer bedreigen. Gij kunt met de heerlijke vrijheid van een kind Gods heengaan, en zeggen: *Wie is het die verdoemt? — Christus is het die gestorven is* ¹⁾.

¹⁾ Rom. 8: 34.

Gij kunt het u voorstellen, hoe de Hebreuwsche balling, bij den dood van den Joodschen hoogepriester de stad uitging, binnen wier sombere muren hij zoo lang opgesloten geweest was. Gij kunt hem u voorstellen, hoe hij met een vrolijk hart de valleijen, door welke hij zich heen-spoedde om zijne geboorteplaats te bereiken, van zijne jubelzangen weergalmen deed! En zult *gij* niet, met vrolijker hart en stem, op uwe reis naar uwe hemelsche woonplaats, die gij reeds in de verte, aan de andere zijde der Jordaan ziet schemeren, dit lied zingen:

Klinkt eens die stem: „rijst, dooden! op;”
 Dan stijgt mijn heil ten hoogsten top:
Mijn Heiland leed — *mijn* Heiland stierf,
 Die *mij* daarboven plaats verwierf.

Het *tweede* ding dat ik u wensch te zeggen is, dat *God gemaakt heeft dat de evangelie-vrijstad gemakkelijk te bereiken is, en Hij ze rijkelijk van voorraad voorzien heeft.*

Hij maakte den weg zoo vlak mogelijk

voor den doodslager van ouds. De steden zelve waren gemeenlijk op eene hoogte gelegen, zoodat zij op eenen grooten afstand konden gezien worden. De wegen, die daarheen leidden, werden zorgvuldig onderhouden. Zij waren breeder dan de andere in Palestina (zestien ellen breed). De Joodsche overheden en regters begaven zich eenmaal in het jaar daarheen, om ze na te zien en herstellingen te laten doen. Waar rivieren het voortspoeden belemmerden, daar werden er bruggen over gemaakt. Daar, waar hoeken of zijpaden waren, daar werden palen opgezet met het opschrift: „Wijkplaats.” En daar er over de Jordaan geene bruggen lagen, zoo waren er, gelijk ik reeds vermeld heb, drie van de steden aan de eene zijde der rivier, en drie aan de andere zijde aangewezen; zoodat allen ze gemakkelijk konden bereiken, en niemand eenige verontschuldiging zou hebben om niet te vlieden. De naaste stad kon door den doodslager altijd in eenen halven dag bereikt worden. Daarenboven weten wij, dat zij altijd ruim-

schoots van levensmiddelen voorzien waren. Zij hadden verscheidene waterputten, en Levieten werden bij beurten als poortiers of poortwachters aan de poorten geplaatst, om elken vlugteling terstond in deze wijkplaatsen welkom te heeten.

Zoo ook heeft God alles voor u gedaan, om de evangelie-wijkplaats toegankelijk te maken. Uwe ouders en leermeesters — uwe Bijbels en kerken en goede boeken — zoeken allen, even als deze vrijplaatsteekenen, u van de kruis- en bijwegen der menschelijke rede, en menschelijke dwaling en eigengeregtigheid af te brengen, en op den Heere JEZUS CHRISTUS te wijzen en te zeggen: „Vliedt! vliedt, vliedt tot de toevlugt om de voorgestelde hoop *vast* te houden!” Ook *Jezus*, de ware Evangelie-Vrijstad, is rijkelijk van alles voorzien. „Gij zijt in Hem volmaakt.” Hij, als de ware Jozef, geeft uit zijne voorraadschuren in zijne „schatsteden” aan al zijn behoeftig volk. En waarin bestaat zoo al die voorraad? Daar is vergiffenis — vrede — regtvaardigmaking — aanneming — heiligma-

king — sterkte voor het uur van zwakheid — genade voor de ure van verzoeking — en de goede hope des eeuwigen levens in de ure des doods. Geen wonder, dat Hij tot elken armen zondaar, die binnen deze poorten toegang wenscht te verkrijgen, zegt: *Ik ben het brood des levens; die tot Mij komt zal geenszins hongeren, 1).*

Gelijk in de steden van Kanaän, zoo is ook in deze heerlijke Evangeliestad waarvan zij slechts de voorafschaduwingen waren, eene Fontein van levend water. Wat is dat? Het is de Heilige Geest. Hij wordt dikwijls in de Schrift bij water vergeleken. *Zoo iemand dorst, zeide Jezus die kome tot Mij, en drinke. Dit zeide Hij van den Geest, 2).* Deze allerheerlijkste bronwel is daarenboven niet gelijk die der steden van Palestina, die somtijds in tijden van droogte geheel uitdroogden, maar „springende tot in het eeuwige leven.” Engelen zijn hier de

1) Joh. 6: 35.

2) Joh. 7: 37.

poortiers, — de gezegende wachters, die de poorten van deze Evangeliestad bewaken: *Zijn zij niet allen gediensstige geesten, die tot dienst uitgezonden worden, om dergenen wil, die de zaligheid beërven zullen?* ¹⁾ Het is hun een genoeg, aan deze poorten de wacht te houden, en elken zwerver welkom te heeten. Hoe verheugd roepen zij uit: *Doet de poorten open, dat het regtvaardige volk* (zij die door de regtvaardigheid van Jezus geregvaardigd zijn) *daarin ga!* ²⁾

Ook is het heerlijk, wanneer wij bedenken hoe, even als de Joodsche steden van alle zijden van Palestina gemakkelijk te bereiken waren, even zoo de menschen van alle oorden der wereld tot de grootere en heerlijker Evangeliestad kunnen komen. Arme Heiden van het verre Oosten! werp uwe afgoden weg; de poorten der Evangeliestad staan gereed om u welkom te heeten. Indiaan van het afgelegene Westen! werp uw krijgswapen

¹⁾ Hebr. 1: 14.

²⁾ Jes. 26: 2.

en uwe bloedige offeranden ter zijde, en vlied tot de voorhoven der genade en tot het bloed, dat van alle zonde reinigt. Laplander uit het verre Noorden, tusschen uwe besneeuwde ijsvelden! Neger van Afrika, te midden van uwe brandende zandvlakten! snelt tot de wel voorziene wijkplaats. Daar is behoud voor u. „Dezelfde Heer is rijk voor ALLEN, die Hem aanroepen.” Blij vooruitzigt! — de tijd zal komen, dat de geheele wereld gezamentlijk hetzelfde lied zal zingen en hetzelfde gebed zal uitspreken: *Doet ons de poorten der gerechtigheid open, opdat wij daardoor ingaan, en den Heere loven!* ¹⁾).

Zouden mijne jeugdige vrienden, indien zij daartoe in staat zijn, ook niet gaarne de zaak der buitenlandsche zending ondersteunen, en dit „nieuwe lied” op de lippen helpen leggen van hen, die nog *in de woestijn dwalen, in eenen weg der wildernis, en geene stad ter woning hebben?* ²⁾).

¹⁾ Ps. 118: 19.

²⁾ Ps. 107: 4.

Het *derde* ding dat ik u wensch te zeggen is, dat er *geene* ANDERE *toevlugt is dan* JEZUS.

Ik zou gaarne zien, dat gij de eenvoudige en schoone woorden, welke een leerling van de zondagschool, dien ik zeer goed kende, en die onlangs in de heerlijkheid is ingegaan, aan zijnen leermeester schreef, tot uwe zinspreuk naamt. „Ik mag,” zoo schreef hij, „God wel zeer dankbaar zijn voor zijne groote genade jegens mij.... *Ik moet naauwkeurig in gedachte houden, dat er slechts ééne Toevlugt is om heen te vlieden, en die is Jezus.*”

Er zijn vele andere wijkplaatsen, waarin de menschen trachten te schuilen. Zij meenen dat zij daar even veilig zijn als in die EENE, welke God aangewezen heeft; doch dezen zullen nimmer bestand zijn in dien dag, wanneer elke wijkplaats onderzocht zal worden van welke soort zij is.

Ik heb eenigen gezien, die hunne *eigene goedheid* tot hunne vrijstad maakten. Zij meenden dat zij niet zoo slecht waren als

anderen. Zij vertrouwden op den gevallen toren van Siloam hunner eigene gerechtigheid!

Anderen zag ik *Gods goedheid* tot hunne vrijstad maken. Zij zeiden bij zich zelve: God is goed. Hij zal toch niet zoo hard met de zondaars handelen. De gerechtigheid, de wreker, zal toch niet altijd met haar vlamvend zwaard vervolgen. De liefde Gods zal over zijne regtvaardigheid gewis de overhand behalen.

Laat de Satan u niet bedriegen. Er zijn vele van *zijne* wijkplaatsen, die wel veilig *schijnen*, doch waarop God geschreven heeft: *wijkplaatsen der leugen*.

Er waren vele andere steden in het Kanaän van ouds, die even goed en veilig *schenen* als die, waarvan ik gesproken heb. Maar geene stad kon den doodslager eene schuilplaats verschaffen buiten eene van de zes, die God bijzonder aangewezen had.

Wat zou er gebeurd zijn, indien de vlugteling van ouds, terwijl hij den wreker ontvlood, bij zich zelve gezegd had:

Waartoe dient het, dat ik juist heel naar Hebron of Golan ga? Ik zou liever naar eene digtbijgelegener plaats vlieden. Ik zal naar Jericho, de oude palmstad gaan; of naar Bethlehem, in het gebergte van Juda; of nog beter, ik zal naar Jeruzalem, de hoofdstad der natie gaan, waar de tempel van Zion en het paleis van den koning is. Binnen hare trotsche muren en bolwerken zal ik gewis veel veiliger zijn dan in eene dier kleine steden der Levieten. Is er niet gezegd, dat *God in hare paleizen is; dat Hij er bekend is voor een hoog vertrek?*

Wanneer hij zoo gedaan had, zoo zou hij ongetwijfeld omgekomen zijn. Noch koning noch priester, noch gouden poort noch schoone poort, noch muur noch bolwerk zou hem van het zwaard des bloedwrekers hebben kunnen redden. De in den ouden tijd aangewezenen vrijsteden mogen de geringsten geweest zijn onder de steden van Juda; doch zij waren door God verkoren, door God aangewezen, en dat was genoeg. In deze, en ook alleen in

deze was de doodslager voor den bloedwreker beveiligd.

En zoo is het ook met onze Evangelie-Vrijstad. *De zaligheid is in geenen anderen.* Indien wij JESUS verwerpen, zoo zijn wij voor eeuwig verloren. Alle andere wijkplaatsen, hoe goed, of groot of sterk zij ook mogen *schijnen* te zijn, zullen slechts torens van Babel blijken te wèzen, die op de arme bouwlieden vallen, en hen onder hunne puinhopen verpletteren zullen.

Indien de kinderen Israëls, toen God tot hen zeide, dat zij de zijposten en den bovendrempel hunner deuren met bloed zouden bestrijken, zoo dwaas geweest waren om te zeggen: Neen, wij zullen beter doen. Wij zullen ons niet tevreden stellen met zulk een nietig ding te doen; wij zullen liever groote muren rondom onze huizen bouwen, opdat de engel des verderfs er niet binnenkome. Denkt gij, dat, wanneer zij zulks gedaan hadden, hunne eerstgeborenen gespaard zouden zijn geworden? Neen; in ieder

van die gezinnen zou een doode geweest zijn; deze hooge muren zouden nutteloos blijken geweest te zijn. Niets dan het roode merkteeken aan de zijposten der woning zou gebaat hebben om den doodelyken slag af te wenden.

Zoo is het ook met den zondaar. Al de muren, welke door hoogmoed, en eigengerechtigheid, en goede werken opgebouwd worden, zullen niets baten om het zwaard der wrekende gerechtigheid buiten te sluiten. Dat vermag alleen *de besprenging des bloeds van het verbond der genade*; want *het bloed van JEZUS CHRISTUS, Gods Zoon reinigt* (en reinigt alleen) *van ALLE ZONDE!* ¹⁾.

Ik herinner mij, verscheidene jaren geleden, het sterfbed van een jong mensch te E... bijgewoond te hebben. Hij verhaalde mij, dat hij eens gedroomd had, dat hij zich in eenen winkel in de — straat bevond, die rondom met wapenrustingen en maliënkolders omhangen

¹⁾ 1 Joh. 1: 7.

was. Een aantal lieden in den winkel omgordden zich daarmede; terwijl een man met een uitgetogen zwaard in zijne hand buiten de deur stond, om hen zoodra zij in de straat kwamen te dooden. Den een na den ander velde hij neder; — de wapenrusting beschutte hen niet — hunne ligchamen lagen dood en gewond op de straat. In groote vrees en ontsteltenis, zeide de jongeling, scheen zijne beurt eindelijk te komen, dat ook hij moest trachten zich met dezelfde wapenrusting aan te gorden, en de noodlottige deur uit te snellen. Hij wist niet wat hij doen zou. Terwijl hij rondom zich zag, bemerkte hij op de bovenste plank iets, dat naar een weefsel van grof linnen geleek, en oogen-schijnlijk achteloos daar nederlag. Hij besloot het van de plank af te halen en een gedeelte er van te nemen om er zich in te wikkelen, in plaats van de nuttelooze maliënkolders van ijzer en staal. Nadat hij zijn hoofd en ligchaam bedekt had vloog hij naar buiten, de anderen op den voet volgende. Het zwaard viel neder;

doch het sprong weder terug. Het was niet in staat het linnen omkleedsel te doorboren. Hij alleen werd behouden in die menigte dooden en stervenden.

Deze jeugdige droomer maakte eene schoone toepassing van zijn nachtgezicht. Zij was deze: — Hoe ijdel zijn al de hoog geroemde beschutsels van de wapenrusting der eigengerechtigheid; en hoe veilig en heerlijk is dat witte lijnwaad der gerechtigheid van JEZUS! Voor het oog des verstands schijnt de volledige wapenrusting van ijzer en staal de beste, sterkste en veiligste. Velen willen zich niet aan de gerechtigheid Gods onderwerpen, en blijven voortdurend van de andere gebruik maken. Zij zullen echter eene ellendige beschutting zijn tegen het zwaard van Gods wrekende gerechtigheid. Gelukkig zij, die er toe gekomen zijn om naar *boven* voor eene andere gerechtigheid uit te zien, en die geluisterd hebben naar het goddelijk bevel: *Doet aan den Heere JEZUS CHRISTUS!* ¹⁾.

¹⁾ Rom. 13: 14.

Laat mij u vragen, lieve lezer, of dit uw toestand is? Meen niet dat, omdat gij jong zijt, en weinige zonden bedreven hebt, gij veiliger zijt dan zij, die velen bedreven hebben, en dat gij niet dezelfde dringende behoefte hebt, om tot JEZUS voor toevlugt te vlieden. In het oude Kanaän was de doodslager in levensgevaar, hetzij hij één of verscheidenen gedood had. Één enkel leven gelijk ééne enkele zonde, stelde hem aan de woede van den bloedwreker bloot.

Ja, maar de Hebreuwsche vlugteling kon *misschien* zijnen wreker *ontwijken!* Hij kon er misschien in slagen, dat hij dagen, weken, of zelfs jaren zijne wraak ontging. Hij kon zich welligt, even als David deed om Saul te vermijden, naar eene spelonk van Adullam gaan; hij verborg zich misschien in de sombere schuilhoeken van een woud; — tusschen de eiken van Bazan, of de rotsbrokken der Jordaan, of te midden der hooge cederboomen van den Libanon; — in de woorden van Ezechiël: zij zullen zeker wo-

nen in de woestijn, en slapen in de wouden, ¹⁾. Doch geheel anders is het met den zondaar en *zijnen* wreker: *Mij* komt de wraak toe, Ik *zal* het vergelden, zegt de Heere, ²⁾. Wie kan *zijnen* blik ontgaan? Wie kan zich voor *zijn* alziend oog verbergen?

Daal af in 's aardrijks ingewand,
 Vlied naar der bergen hoogsten top,
 Tot 's werelds einde reikt zijn hand,
 En zoekt zijn vorschend oog u op.

Zijn bijzijn streelt den hemelling,
 Wiens zaligheid is — God te zien;
 Maar pijn, wie eens verloren ging,
 En nu zijn toorn niet kan ontvliên.

Het *vierde* dat ik u wensch te zeggen is: — Dat *vele jongen en ouden tot JEZUS, de Evangelie-Vrijstad gevloten ZIJN, en zich daar veilig en gelukkig bevonden hebben.*

Hoe heerlijk is het, jaar op jaar de voetstappen na te gaan van hen die, het-

¹⁾ Ezech. 34: 25.

²⁾ Rom. 12: 19.

zij jong of oud, rijk of arm, zich naar die gezegende wijkplaats begeven hebben! Ik zal dit boekje besluiten met u van *twee* dergenen, die nu inwoners van de betere *hemelsche stad* zijn, te verhalen. Zij verschilden merkelyk in jaren, in landstreek en in uitwendige betrekking. Doch hierin waren zij gelijk, — dat zij bij haar leven tot de poorten van de Evangelie-Vrijstad gevloeden waren; en de NAAM van JEZUS was beiden bijzonder dierbaar.

De eene was C... T... een meisje van dertien jaren — de leeftijd, veronderstel ik van eenigen, wier oogen op deze bladzijden gevestigd zijn. Ik zag haar, toen zij vrolijk en gelukkig in hare aangenomene woning in Engeland was — een liefelyk plekje in het graafschap Kent, op eene dier boschrijke hoogten of hooglanden gelegen, die een uitgestrekt verschiet op de Teems aanbiedt, die terwijl zij daar langs kronkelt, de koophandel der wereld op hare trotsche golven draagt. Weinig vermoedde men toen, dat jeugdige leven, zoo vol verwachting, zoo schielijk wegge-

vaagd zou worden — dat hare zon zou ondergaan eer het nog dag was! Zoo was nogtans de wille Gods; hare oproeping kwam plotseling, onverwacht. Hare troostelooze ouders zagen „den lust hunner oogen door eenen slag weggenomen.” Het lieve kind was van nature beschroomd en achterhoudend van aard; zij gevoelde meer dan zij zeide. Haar liefhebbend, onbaatzuchtig hart schepte er een vermaak in om nuttige plannen te beramen en ze ten uitvoer te brengen. Al haar zakgeld had zij laatstelijk besteed aan het koopen van boekjes voor de schoolkinderen, — die allen zeer veel van haar hielden, — of uitgeleend onder de oudere kinderen van de Zondagschool. Zij won de liefde zoowel van oud als jong. „De kleine jongevrouw die zoo aardig met ons plagt te spreken,” was de beschrijving, die door meer dan een der dorpelingen, welke hare aangename manieren gekend, en hare lieve stem gehoord hadden met tranen in de oogen gegeven werd. In eene andere buurt, die haar nog gemeenzamer was, was zij

gewoon met haren Bijbel naar de hutten te gaan, en bood zij den bewoners, die zulks het meest behoefden aan, voor hen te lezen; alsdan vouwde zij altijd eerst hare handjes om God voor eenen zegen te vragen, en maakte daarop eenige eenvoudige aanmerkingen, die zij dacht niet ondienstig te zijn. Zij, wier harten haar het innigst betreurden, hadden de volle verzekerdheid, dat de genade Gods reeds vroegtijdig in het hart van hun dierbaar kind uitgestort was geworden. Maar bij het herdenken aan het verledene, begonnen zij somtijds wel eens nieuwsgierig te worden om te weten of deze beminnelijke karaktertrekken en pogingen om goed te doen, werkelijk uit liefde tot JEZUS aangevuurd werden, of dat zij veeleer het uitwerksel van gewoonte en de navorging van anderen was. Zij doorzochten nauwkeurig hare boekjes en de vakjes en laadjes van haren lessenaar, om te zien of zij ook iets vinden konden, dat hen in hun lievelingsdenkbeeld dienaangaande bevestigde. Ik geloof, dat het zelfs tot een onderwerp van ernstig gebed tot God gemaakt werd, dat er zulk een dierbaar

bewijs mogt gevonden worden. Verbeeldt u dus de gevoelens van blijdschap en dankbaarheid, toen, nadat al hare andere boeken te vergeefs waren doorzocht geworden, zij die haar het innigste liefhad, op zekeren dag den omslag van haren Bijbel afnemende, de twee volgende brieven op den grond vielen:

„B. pastory, *Augustus.*

Lieve Papa en Mama!

Ik schrijf dezen, in geval ik soms plotseling naar dat *gelukkig* land mogt gaan, waar geene droefheid gekend wordt; en gij *geene* vrees aangaande mijne ziel zoudt hebben. Ik ken mijnen toestand, en weet dat mijn *dierbare* Zaligmaker mij geroepen heeft; en ik neem ootmoedig deze *heerlijke* uitnoodiging aan als eene arme ELLENDIGE zondares. Ik *tracht* de verlossing niet te verwachten door mijne eigene nietige verdiensten. Ik heb betrekkelijk geene vrees voor den dood, maar beschouw hem veeleer als een overtocht uit eene booze wereld naar een *gelukkig*, *gelukkig* vaderland. Ofschoon ik van nature zeer boos ben, zoo is alles afgewasschen door het bloed van mijnen Zaligmaker. De Heilige Geest heeft mij geleerd waarvoor, en hoe ik bidden moet. Ik hoop dat al mijne lieve vrienden het mij vergeven zullen, indien ik boos geweest ben, wanneer zij mij over mijne gebreken onderhouden hebben. Ik zou

gaarne wenschen, lieve ouders, dat het geld en alles wat ik heb, aan het Zendelinggenootschap en het Bijbelgenootschap gegeven werd. Mijn dierbare Zaligmaker heeft mij al mijne ONTELBARE zonden vergeven, en dus, lieve ouders, behoeft gij niet bevreesd te zijn voor mijne ziel. Ik geloof, dat mijn Zaligmaker mij *niet* zal verlaten, indien ik op Hem vertrouw, en ik weet dat al mijne gerechtigheid als een wegwerpelijk kleed is. — Ik ben, geliefde ouders, enz. enz.

C. M. T.”

Het andere papier dat zij gevonden hadden, was waarschijnlijk voor hare broeders en zusters bestemd. Het luidde als volgt:

„Wanneer gij bedroefd zijt, gaat tot God, en zegt Hem wat u deert. De Zaligmaker, die de kleine kinderen riep om tot Hem te komen, wil naar u luisteren, onverschillig wat het ook zij, zoo het u maar ernst is, en gij zijne hulp noodig hebt. Hebt gij eene moeilijke les te leeren, eene driftige opwelling te beteugelen, een onvriendelijk woord te verduren, een hoogmoedigen geest te vernederen — welke moeilijkheid gij ook hebben moogt, gaat er mede tot God in den naam van JEZUS, en Hij *zal* u helpen. Indien wij zelfs, die zoo weinig onder de oppervlakte zien, niet voldaan zijn met den uiterlijken schijn zonder de inwendige goede hoedanigheden, hoeveel te minder dan de groote God, die de innerlijkste schuilhoeken van het hart doorzoekt? De Heere ziet niet gelijk de mensch ziet; want de mensch ziet aan wat voor oogen is; maar de Heere ziet het

hart aan. Wat wij noodig hebben, is een nieuw hart door den Heiligen Geest gereinigd, en met al de genadegaven vervuld, die in den brief van Paulus aan de Galaten (hoofdst. 5: 22), vermeld worden. O! gaat dan tot JEZUS, en vraagt Hem ernstig in den gebede om uwe zonden te vergeven, en u de gezegende gave van een nieuw hart deelachtig te doen worden."

Mijne jeugdige vrienden, zijt *gij* gelijk C... T... tot eenen allerbarmhartigsten Zaligmaker gevloten? Is de *naam* van JEZUS, die *haar* zoo dierbaar was, u ook zoo dierbaar?

Mijn kracht bezwijk, mijn leven kwijn',
't Zal immer „JEZUS! JEZUS!” zijn.

Die NAAM, schoon duizendmaal gehoord,
Klinkt als een hemelsch harp-akkoord.

Ik heb u dan verhaald van eene, die onlangs in JEZUS ontslapen is, en zich reeds vroegtijdig naar de Evangelie-Vrijstad begeven had; ik zal u nu van eene oude dienstmaagd van Jezus verhalen die, nog korter geleden, in hare heerlijke rust is ingegaan.

Zij was eertijds eene van mijne gemeentelieden. Zij bewoonde een nederig hutje in een der liefste dorpen van Schotland. Arm in deze wereld, en bijna altijd lij-

dende, was zij rijk in geloof, — en eene der paarden van CHRISTUS; — haar leven was „met CHRISTUS verborgen in God.” Indien ik het wagen durfde, de twee bijzonderheden in haar geestelijk wezen te noemen, die haar meer dan anderen onderscheidde, zij zouden deze zijn: Liefde voor *den* NAAM van JEZUS en een *Leven des* GEBEDS. „Zijn naam was voor haar eene olie die uitgestort wordt,” ¹⁾. Ik heb mij dikwijls verlustigd, wanneer ik met haar in hare hut zat, en haar, terwijl zij den Bijbel op haren schoot had, hoorde spreken van „den naam die verre boven allen naam is;” en hoe zij naar deze zes Vrijsteden wandelde, „en al hare torens telde, en haar hart op hare vestingen zette, en onderscheidenlijk hare paleizen beschouwde.” Zij zelve was reeds lang van te voren, toen zij nog jong was, naar de Evangelie-sterkte gevloeden. Ik denk dat hare geliefkoosde stad wel GOLAN, „Blijdschap,” geweest zal zijn. Haar hart scheen altijd vervuld te zijn met „vrede en blijdschap door het geloof.”

¹⁾ Hoogl. 1: 3.

Deze groote kalmte en blijdschap had zij ongetwijfeld grootendeels aan haar leven des *gebeds* te danken. Het is voor den schrijver van deze bladzijde geene geringe zaak te weten, dat er gedurende de laatste zestien jaren geen dag voorbij ging, waarin hij niet persoonlijk en in het bijzonder door deze nederige heilige voor den troon der genade gedacht werd.

Op zekeren voormiddag van het vorige jaar was zij hare hut binnengetreden met eene kruik water, die zij aan de put in haren tuin gevuld had. Het was de laatste maal dat zij haren drempel overgegaan was. Toen hare deur geopend werd, *vond men haar alleen op hare knieën; maar haar geest was het hulsel ontvoloden!* Het GEBED, dat immer haar grootste genot in het leven geweest was, was in den dood haar tot verligting en troost geweest. Hare laatste daad was water uit de betere *fonteynen des heils* te scheppen. Zij begon met *gebed*, maar eindigde met *dankzegging!* Zij begon haar gebed op aarde, en eindigde het met de engelen!

Lezer! wanneer uwe stervensure aanbreekt, zult *gij* dan even zoo gelukkig,

even zoo veilig zijn? Zult gij u dan eveneens in den naam van JESUS kunnen verblijden en daarin zegevieren? Kunt ook gij zeggen, wat ieder dezer beide verheerlijkte geesten zeide, alvorens God ze wegnam: *Wij HEBBEN eene sterke stad, God stelt heil tot muren en voorschansen?* ¹⁾.

Heeft de Heilige Geest u, even als haar geleerd, dat gij van nature een zondaar zijt, en onder het oordeel der verdoemenis ligt? Hebt gij de stemme Gods achter u gehoord, die zegt dat Hij den schuldige geenszins onschuldig houdt? ²⁾. En kunt gij nu vrolijk zeggen: „Ik hoorde uwe stem, en ik vreesde, want ik was naakt, daarom *verborg ik mij?*”

Zijt gij even als zij, werkelijk *binnen* de poorten geborgen? De doodslager van wel- eer moest *binnen* de vrijstad zijn. Wanneer hij slechts maar één voetstap daarbuiten was, zoo kon de bloedwreker hem verslaan. Het baatte hem niets *hoe* nabij hij was, zoo hij zich niet *binnen* de muren bevond!

En zoo zal het u ook niets baten, of

¹⁾ Jes. 26: 1.

²⁾ Exod. 34: 7.

gij al van CHRISTUS weet, en van CHRISTUS hoort; — of gij de sterkte van de muren der stad, de heerlijkheid harer kanteelen en de schoonheid harer paleizen bezigtigd hebt. *De regtvaardige die daarin loopt, die alleen is behouden.*

Wat zal ik, ten besluit, anders zeggen, dan de plegtige woorden herhalen: *Haast u, behoudt u om uws levens wil!* Elk uur dat gij uitstelt, is de tijd korter, de wreker naderbij, de kansen om te ontkomen weiniger. Er is geen tijd tot uitstel. Dit zeg ik tot de allerjongsten. Ja, ik zeg meer. Even als jonge voeten het snelste kunnen loopen, even zoo is het met jeugdige zielen. Gij kunt nimmer zoo gemakkelijk tot Jezus gaan als nu. Laat u door niets terughouden. Men zegt, dat, toen de puinhoopen van Herculanium (de stad die onder de lava van den berg Vesuvius bedolven werd) opgegraven werden, men het lijk van eenen man vond, in eene staande houding, die de deur van zijn huis uit wilde snellen, om de verwoesting te ontkomen. Hij had een zak met goud in zijne hand. Anderen waren veilig ontkomen. Maar deze gierigaard had zijn goud

liever dan zijn leven. Hij was teruggekeerd om het te krijgen, meenende dat hij nog tijd genoeg zou hebben, om het vreeselijk oordeel te ontkomen; doch de brandende stroom overviel hem. Hij werd in een levend graf ingesloten.

Het was ook een der treurigste voorvallen met deze Vrijsteden van weleer, wanneer een arme, ademlooze, hijgende vlugteling — juist wanneer hij in het gezicht der stad was — wanneer hij bijna de poort bereikt had, uitgeput nederzank. Of het geval van een ander misschien, die zich vermoeid nedergelegd had om te slapen, doch die door den wreker nevens hem, verschrikt ontwaakte, en het uitgetogen zwaard voor zijne oogen zag glinsteren; — terwijl jaren daarna een hoop steenen de plek aanwees, waar zijn bloed was vergoten geworden.

Maar ach! hoeveel treuriger zal het voor iemand, hetzij jong of oud, zijn, binnen het gezicht van CHRISTUS te vergaan! Te gedoogen, dat de liefde tot de zonde, of tot vermaak, of tot de wereld, hem „te laat” doe komen! *Bijna*, maar niet *geheel* behouden te zijn! Door het wrekend zwaard nedergehouwen, of door den vurigen stroom overvallen te worden, met den hemel in het gezicht!

God geve, dat dit niet met een „gebeure!

Ik wil met eene gelukkiger schets besluiten: — In deze Vrijsteden van weleer zag men somtijds de burgers boven op de muren verzameld, om de nadering van den doodslager te bespieden, en hem moed in te spreken, wanneer hij uitgeput en magteloos was. Stelt u zoo de burgers van het Nieuwe Jeruzalem voor: Aartsvaders, profeten, heiligen, afgestorvene vrienden, die nu behouden binnen hare poorten zijn, zien van deze heerlijke hoogten naar u uit, en wenken u toe niet te vertragen, maar „navolgers te zijn dergenen, die door geloof en langmoedigheid de beloftenissen beërven.” „Voorwaar, Ik zeg u, er is blijdschap voor de engelen Gods over elken zondaar die zich bekeert.”

Wij hebben over den *naam van JEZUS* gesproken.

Leest het motto boven de poort van al deze zes steden. Leest het motto boven de deur der Evangelie-Vrijstad: — *De zaligheid is in geenen anderen: want er is ook onder den hemel geen andere NAAM*, die onder de menschen gegeven is, door welken de zondaar kan zalig worden dan door *den NAAM van JEZUS*.

JEZUS, mijn Toevlugt! zie op mij neder,
 Als ik vermoeid ben, en kracht mij ontbreekt;
 'k Werp mijne zorgen op U maar ter neder,
 Gij zijt mijn *Rust*.

JEZUS, mijn Toevlugt! wil Gij mij wijzen,
 Hoe ik moet wandlen in donkeren nacht;
 Toon mij uw stralen, en wil vóór mij reizen,
 Gij zijt mijn *Licht*.

JEZUS, mijn Toevlugt! stormen zij woeden,
 Rampen en droefheid, zij zweepen mij voort;
 Maar tot U vlugt ik, Gij zult mij behoeden,
 Gij zijt mijn *Rots*.

JEZUS, mijn Toevlugt! vijanden mogen
 Mij uit het strijdperk gansch willen verslaan,
 'k Wacht op uw sterkte, op U zijn mijn' oogen,
 Gij zijt mijn *Schild*.

JEZUS, mijn Toevlugt! in uwe armen
 Is ware blijdschap, geluk en genot;
 Eeuwig zult Gij U toch mijner erbarmen,
 Gij zijt mijn *Vreugd*.

JEZUS, mijn Toevlugt! zal ik haast nadren,
 Tot de Jordaan in het eind van mijn strijd,
 'k Drijf op uw liefde, Gij zult mij vergadren,
 Gij zijt mijn *Heil*.

JEZUS, mijn Toevlugt! U blijf ik verbeiden,
 Hoe, en waar langs ook mijn levenspad gaat,
 Leven noch dood zal mij ooit van U scheiden,
 Gij zijt mijn *AL!*

